

România în care cred

Motto: *Prețuiești și păstrați valorile!*

Există **Oameni** care ard ca o lumânare aprinsă la ambele capete. Există conștiințe care vibrează, există suflete nepereche. Există **Oameni** speciali, care trăiesc dincolo de ei, trăiesc pentru anumite idealuri și pentru destinele altora, a celor mulți, pe care i-au iubit dincolo de cuvinte, dincolo de ființa lor pământească. Există spirite profunde, bolnave de boala neamului lor, care nu se mai vindecă niciodată, se zbat în „mocirla” în care a ajuns nația, pe care atât de mult au divinizat-o și căreia i-au închinat întreaga lor viață. Acești „apostoli ai neamului nostru” atât de greu încercat, vocația și harul lor divin, superioritatea intelectuală, creativă, a născut uneori ură, invidie, iscate din lașitate, ipocrizie, egoism, specific oamenilor mărunți, josnici, oamenii al căror chip și nume sunt șterse, fără nicio valoare.

Ca într-un triptic brâncușian „Cavalerii Sfintei Treimi”: generația unionistă de la 1848, cea care a pus bazele României moderne, și generația Marii Uniri de la 1918 au dat dovadă întotdeauna de patriotism sincer, vocație apostolică, loialitate și credință în principii, valori și mai ales, în poporul român și în Dumnezeu.

Cu aceste idealuri au trecut împreună prin „Poarta Sărutului”, s-au așezat la „Masa Tăcerii”, vocile lor atingând cerul ca o „Coloană a Infinitului”. Prin spiritele lor creative, luminate, implicate cu tot sufletul în dezvoltarea acestui neam, ei sunt și vor fi „nemuritori la zidul morții”, flacăra lor rămânând mereu aprinsă în conștiințele noastre, ale celor care îi prețuiesc și îi poartă în suflete. Unii consideră azi că „a-i conduce pe oameni la o anumită vibrație” ar fi un fleac. În schimb „a călca pe cadavre” pentru a-ți aduna averi iluzorii, amăgitoare ar reprezenta țelul suprem în viață. Câtă deșertăciune!

Într-o perioadă în care societatea românească se află într-o gravă criză morală, politică, religioasă și socială, într-o degradare individuală, într-o perioadă de răsturnare a valorilor, avem nevoie mai mult ca oricând de adevărate repere morale, care să ne lumineze calea cea dreaptă, ce duce spre Adevăr. Spiritele adevărate ale cetății nu mor niciodată!

Numele lor trebuie să le facem cunoscute noilor generații, să „reaprimem candela” sufletelor noastre, să trezim conștiințele adormite să ne păstrăm verticalitatea și să reabilităm imaginea țării noastre și a poporului român în lume. Dacă generația de la 1918 a creat un proiect de țară, proiectul Marii Uniri, Unire-n cuget și-n simțiri, în gând și faptă, să îi purtăm cu noi în inimi, să-i respectăm pe cei care au crezut în: **Libertate, Dreptate, Iubirea de neam și de Țară**. Am crescut cu aceste modele în familia mea, mi-au insuflat cu adâncime, prețuire de către profesorii mei: în școală, la facultate și am trăit mereu cu sentimentul că, există prin ei valori naționale autentice. Ei sunt și vor rămâne mereu **România în care cred!**

Din păcate, azi încep tot mai mult să se stingă adevăratele valori morale în care credeau înaintașii, noștri, cu care generația mea a crescut: Cinstea, Respectul, Demnitatea, Onestitatea, Loialitatea față de cuvântul dat, Prietenia, Credința și Iubirea față de semenii, față de anumite idealuri. Marile conștiințe cetățenești, artizani ai unității noastre naționale, care au păstrat intacte: **Limba și Credința, tradițiile strămoșești**, trebuie apreciate, prețuite și păstrate în memoria colectivă, în zestrea noastră spirituală ca adevărate „comori naționale”, ce fac parte din patrimoniul nostru național și universal. Ei m-au învățat că „Dacă nu eram român, fugeam în România”.

Consider că este o datorie morală ca în numele generației mele și a elevilor mei să aducem recunoștința noastră pentru sămânța sădită adânc în sufletele noastre, care a născut: **Iubirea, Speranța, Dăruirea și Credința într-un viitor mai bun.**

La mulți ani! România mea dragă!

**Cu stimă și dragoste,
Profesor de Istorie, Diaconu Carmen-Elena**